

Nagyhalász, 1895. április 1.-Debrecen, 1972. május 18.

Apja kisbirtokos volt. Hat elemi és gazdaképző iskolát végzett. Az első világháború kirobbanásakor, 1914-ben behívták katonának, két évig a lengyelországi fronton szolgált. Az 1920-as évektől a nagyhalász-kocobatanyai Jármay-féle uradalom intézője volt, egyben a részben örökölt, részben vásárolt 50 kat. holdas földjén gazdálkodott Nagyhalász-Tiszaháton. 1941-ben belépett a Független Kisgazdapártba, és megalakította a helyi szervezetet, amely elnökké választotta. Csatlakozott a Magyar Parasztszövetséghez is. Mind a párt, mind a parasztszövetség érdekében kiterjedt pártszervező munkát végzett Szabolcsban. 1945. november 4-én a Szabolcs és Szatmár-Bereg vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. Részt vett a törvényhozás politikai bizottságának a munkájában. 1946. szeptember 7-én beválasztották a párt politikai bizottságába. 1947 tavaszán bekerült a Magyar Parasztszövetség Elnöki Tanácsába. Ő képviselte a parasztszövetséget az Országos Földművelésügyi Tanácsban és a Tiszántúli Földművelésügyi Tanácsban, utóbbinak 1947 őszétől az elnöki tisztét is betöltötte. Nagy Ferenc miniszterelnök lemondatása és emigrációba kényszerítése után fokozatosan szembekerült az új, baloldali összetételű politikai bizottság politikájával, különösen ellenezte az ún. tisztogatóbizottság felállítását és a régi vezetők leváltását. 1947 júniusában kikerült a politikai bizottságból. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon még képviselőjelölt, de nem jutott be a törvényhozásba.

Képviselőisége megszűnte után tovább gazdálkodott a birtokán. Az 1950-es évek elején kuláklistára helyezték, a földjét betagosították a helyi téesz területébe. 1950-ben Budapestről kitelepítetteket szállásoltak el a lakásában. 1952-ben el kellett hagynia a falut. Szerencsre ment a legidősebb leányához, s mint répatermelő és -átvevő körzeti megbízott a cukorgyárban helyezkedett el. 1969-ben nyugdíjazták; utolsó éveit a legkisebb leányánál töltötte Debrecenben.